

L'EXCURSIONISME I LA MUSICA

Deia en Francesc Pujols, en un article, que li havia cridat l'atenció certa llegenda anònima de que "la música es l'únic plaer de la vida, de la que els sentits no en poden abusar". La cita és de memòria i per tant potser no sigui del tot textual: orciom, pero, recordar bé l'idea.

Aquesta observació es certament aguda i exacta. És com la música veritable, per a delectar-nos i al mateix temps ennoblir les nostres idees i afeccions. No obstant sigui ns permès dissentir en el qualificatiu de "única". Creiem que trobaríem altres gustos tan espirituals per la música, entre ells el que intentem al·ludir en aquest comentari: l'excursionisme. L'excursionisme en lo que té de contemplació o identificació amb la naturalesa, no en la serie de delits sensuals que porta aparellats. Aquets son indubtablement il·legítims en sí, pero, esgarriats, poden degenerar en abús, tal com objectava l'esmentada llegenda.

M'interne en una vall pirinaica fins a trovar-me sol en mig les muntanyes colossals i majestàtiques; contemplo desde una altura eminent la panoràmica immensa que als meus peus es desplega; em situo en una punta del litoral cara a cara amb l'infinit blau, blau de mar i de cel; heus aci la sensació de lo sublim. Travesso una comarca endrecada i acollidora, el Vallès posem, o vaig resseguint la finisima costa de Girona: heus aci la sensació de bellesa. Concretant més encara: escolto l'origen entre els pins, o el riure d'una font: la sensació es ara la de cosa, més que bella, gracios. Tenim, doncs, tres exemples del gaudi purament espiritual e l'abast de l'excursionista.

I observis que ens hem referit a impressions en llur origen i causa cent per cent sensitives com son les que cospem pel sentit de la vista, de la mateixa manera que mon interior, espiritual, que la música crea en nosaltres

té en l'oida, un instrument material. I és que en efecte som una barreja sorprenent de matèria i esperit. En un altre aspecte podríem parlar d'un valor espiritual que, sense ésser específic d'ell, també fomenta l'excursionisme: el gaudi de l'amistat, del companyrisme. Aquest és ètic, no estètic i per tant espiritual fins en llur origen.

Així no te res de particular que la contemplació de la bellesa creada, bellesa com a tal, hagi servit de base i guia a intel·ligències genials per a arribar a Déu, mal sigui per camins tan diferents com els plantejats més amunt. Sant Francesc d'Assís, veu en cada ésser de la creació, en cada animalet, en cada flor, en cada pedra, una plasmació de la divina grandesa. Balmes contemplant la plana de Vic intueix amb major claretat si hi cab, l'existència del Ser Suprem, seguint la via teleològica de Sant Tomàs. L'Història de la Filosofia, fins ens ensenya que aquesta tendència portada a l'extrem, millor dit, mal orientada, degenera en una de les aberracions més constants del pensament humà: el confondre, l'identificar en sentit estricte Déu amb la creació, El panteisme, en una paraula.

Tornant al punt inicial de la qüestió, és significatiu constatar la relació mútua que lliga la música i l'excursionisme. I no ens referim, està clar, a la música, com a un alicient més en la pràctica dels excursionistes. Escoltant, per exemple, les conegudes melodies "El matí" de Grieg o el "Dafnis i Cloe" de Ravel, hom es sent com màgicament transportat a un d'aquells instants en que en obrir els ulls sota la tenda, a cap overt, veu descloure's l'aubada darrera l'horitzó; escoltant la choral sense lletra, "Collsacreu, oda a la mar llunyana" de Vives, hom apar contemplar un primer terme de muntanyes, i al fons la ratlla imprecisa del mar que més que veure's s'adivina. I així sols per citar obres escrites ja sota l'impresió i amb l'afany de suggerir l'espectacle de la naturalesa, però fins i tot difícilment es trovaria mare tan digne com aquest per a les superbes obres d'un Bach o d'un Beethoven. Fundamentalment tan distants.

Viceversa. Quan muntanya enllà assolim un pic o una carena, o oim el fragor de la tempesta, quantes vegades no hem sentit noixer en el pit i en la gorja una cançó, la més càlida o airosa, la més trivial tan sols? L'home emigrat a llunyes terres, que fa per a evocar el paisatge absent sino acudir a la música?

La música és l'art que més representa, més diu al cor de l'excursionista; més que la pintura, quin objecte és

precisament representar el paisatge i mes, inclús que la literatura que el canta. A aquestes els hi manca qualcom de l'elevació, la sublimitat que entranya la música. I consti que no es tracta aquí d'establir una jerarquia de les belles arts. L'identitat, el punt de convergència del plaer que en nosaltres desporten la música i la naturalesa, son únics. Sols remotament es podrien potser trobar en el gaudi produït per una creació arquitectònica.

Evidentment l'assumpte promet en la seva complexitat. Molt s'hi podria escriure i se n'ha escrit, i molt sens dubte, se n'escriurà. Ho deixem, però, per a persones preparades. Ens hem limitat a insinuar la qüestió. A apuntar-

J. S. C.

REPORTATGES

JEAN ARLAUD

En el transcurs d'una sortida a l'alta muntanya, de 12 o 15 dies, es viuen moments veritablement emotius. D'aquells que deixen en la nostra ànima una viva senyal que el pas del temps no més farà reformar i reviure intensament en aquelles hores de tranquil·la pau, en què devé el nostre esguard, fixat en la llunyania, es desfa l'espina del records de les bones estones passades a muntanya.

L'acte que en memòria del gran muntanyenc francès Dr. Jean Arlaud s'ha celebratenguany, va resultar d'un valor espiritual indescriptible.

L'anniversari de la seva tràgica mort -ocorreguda el 24 de Juliol de 1939 en la cresta que lliga els pics de Saint Saud al pic dels Gours Blancs- va coincidir amb els dies de l'inauguració del refugi de la Vall d'Estós i no cal dir que la nombrosa concurrència allí present, es disposava a assistir a l'acte organitzat conjuntament pel francès C.D.J. i la nostra F.E.M.

Es tractava de celebrar la Santa Missa al cim dels Gours Blancs, com ja s'havia fet en altres ocasions, i emplaçar una làpida dessora la creu de ferro que allí hi ha. A la vigília, la consigna igual arreu: ¡Demà a les sis! ¡Demà a Gours Blancs!

En efecte l'espectacle d'aquella ascensió col·lectiva va va ésser magnífic. Mai potser les agudes crestes no havien sentit tanta multiplicació de petjades i els rocs no s'havien mogut tant continuadament. La visió de tants muntanyencs, homes, noies, gent del país, el capellà..... Aquell noi pujant lentament, baix el feixuc pes de la plaça de marbre que devia col·locar-se per sempre al cim. Com sentien l'acte que enaven a viure. I amb això, comptant en què a l'altre vessant es produïa el mateix moviment en concurrència vers el cim que devia reunir-nos.

UWB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Amistat muntanyenc, quin valor incomparable es posa de manifest en aquest moment de recordança a qui en fou un dels millors cultivadors.

Es va col·locar la làpida: "Jean Arlaud -1896-1938-Federación Española de Montanismo-Groupe des Jeunes". Seguidament en el més imponent silenci va començar la Missa. La cerimònia religiosa fou senzilla com ho és tot entre gent de muntanya, però aquella taula sagrada va tenir per bòveda les més fantàstiques voltes que hagi tingut mai el més grandíols temple: el cel amb una imposant nuvolada, amb la qual la naturalesa volgué solemnitzar aquesta commemoració de manera indescriptible.

Honor a Jean Arlaud, gran home i gran muntanyenc, enamorat de la muntanya, en especial del Pirineu, que va precipitar-se en el buit a pocs metres de guanyar els Gourgs Blancs, quan acabava d'exclamar: "Excursió sense història". En aquells dies estava abocat exclusivament en els preparatius per emprendre immediatament la seva segona expedició a l'Himalaya. Honor a Jean Arlaud, volguem conèixer la seva personalitat i la seva activitat, model d'home virtuós, que ens farà estimar-lo i admirar-lo. R.C.A.

NOTICIARI

CARNET D'EXCURSIONS

- Dia 1 i 2 d'Octubre: Excursió a la Vall de Carançà. Amb ascensió Pic de l'Infern: Vocal R. Casals.
- Dia 9 d'Octubre: Participació del Grup a la Cursa d'Atzimuts III Trofeu Ribas Virgili: Vocal Ll. Esteve.
- Dia 23 d'Octubre: Excursió a Sant Llorenç del Munt i Montcau. Vocal: Josep Artigal.
- Dia 30 d'Octubre: Excursió a Sant Miquel del Fay: Vocal, Josep Centelles.

REUNIO EXTRAORDINARIA DE SOCIS

Com sigui que s'han plantejat assumptes de gran trascendència per el pervindre del Grup, es convoca a tots els socis a la reunió general extraordinària, que tindrà lloc el diumenge dia 16 d'Octubre, a les 10,30 del matí, en el nostre estatge social, c/ Major de Gràcia, 14. La Junta Directiva recomana l'assistència de tots els socis, ja que es tracta d'un afer important.

II CAMPIONATS DE GRÀCIA DE NATACIO

El C.N. Catalunya organitza aquestes proves que és celebraran el proper dia 15 d'Octubre a les 10,30 de la nit a la Piscina de la Travessera. Per inscripcions al tauló-anunci.

II CAMPIONATS DE GRÀCIA D'ATLETISME

La Comissió Organitzadora ens comunica que aquestos Campionats tindràn lloc el dia 23 d'Octubre en el camp d'esports del Club Deportivo Hispano Francés. Per inscripcions, Secció d'Atletisme.